

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ludovici Richeomi Societatis Ies. Valedictio Animæ Deuotæ

Richeome, Louis

Coloniæ, 1610

De turpitudine peccati in consideratione primæ & secundæ mortis. Colloq.
LXXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50753](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50753)

mortali peccato oblitus ac inquinatus est? quibus non periculis ille animam suam exponit? quibus non sordibus inquinat? in quam denique non abyssum illam præcipitat? verum continuemus paululum sermonem istum de hac deformitate & comparatione inter primam secundamque mortem instituta, manifestius iram Dei inspiciamus, & abominationem peccati cognoscamus, illudque tanto amplius fugiamus ac detestemur.

De turpitudine peccati ex comparatione primæ & secundæ mortis elucet.

COLLOQUIVM LXXVIII.

VERVM quò melius sermonem **THEO.** istum super peccati deformitate concludamus, consideremus iam nunc illam etiam in comparatione duplicis mortis, primæ videlicet & secundæ: vt quemadmodum in prima iram Dei separatim spectauimus, & peccati deformitatem expendimus, ita nunc illam vnà in secundæ consideratione examinemus.

nemus. Prima ergo hominis mors, quemadmodum antea diximus, aut in anima aut in corpore consistit: mors animæ, est priuatio gratiæ diuinæ, mors aut corporis, est priuatio animæ à corpore emigrātis. Hæ duæ mortes separatim aduenire possūt, moritur. n. sæpè homo quispiã in anima tametsi in corpore nequaquã moriatur; potest. n. peccare, mortem corporalẽ incurrẽdo, & gratia diuina spoliari, animã retinendo: amba aut sub nomine primæ mortis comprehenduntur, quia etsi mors corporea post peccatũ fuerit introducta, prima nihilominus appellatur, quia uidel. prima in hoc sæculum ingressa fuit, & non nisi damnatorũ propria est, quibus portã ad mortẽ æternam patefecit, quæ sola vera mors est. Prima mors corporis non nisi semel ordinariẽ accidere potest, prima autem animæ mors sæpius ingruere potest, & indies animam quam occidit, turpiore efficere. Hæc enim mors non consistit in dissolutione partium sicut corporea, cum anima spiritus merus sit & naturæ indiuisi-

sibilis: accidit autem quotiescunq;
 anima quæpiã mortaliter peccans à
 Deo Domino suo descissit, & obno-
 minabilẽ corã illius oculis se facit.
 Hinc in Euangelo de Filio prodigo
 dicitur, q̄ in terrã semotã discesse- *Luc. 16.*
 rit, quò vid. cõstet, eũ à Deo semotũ *13.*
 fuisse ac elõgatũ. Porrò ambas istas
 mortis species reparare possumus,
 si opportunè, & in tempore remedia
 adhibeamus, id est in hac vita, adhi-
 bẽdo merita filij Dei, eaq; nobis per
 Baptismum, & sacramenta Ecclesiæ
 cum bonis operibus applicando: hac
 enim applicatione anima Deo re-
 conciliatur, sicq; illius gratia re-
 recuperata & à peccato ac morte pri-
 miter, resuscitata corpus, idoneũ ef-
 ficat, vt aliquando cum anima glori-
 osum vniatur; quæ quidem applica-
 tio vel potius reconciliatio prima *Apoc. 20.*
 resurrectio à D. Ioanne appellatur, *5. 6.*
 & felices reuera beatosq; illos qui *Apoc. 20.*
 eius participes efficiuntur. Secun- *14.*
 da animæ & corporis mors æter- *Mat. 10.*
 num supplicium est peccato debi- *28.*
 tum, & in alium mundum à Iudice
 referuatum. Porrò quo manife-
 stius

stius in gemina ista morte iram Dei
 cognoscamus, & peruersitatē pec-
 cati intelligamus, summam hoc lo-
Leuit. 11. co ex vetere Testamento figuram a-
 liquam & ea propositum nostrum
 declarare, elucidareq; conabor. Ait
Nū. 19. 13. illic lex, eum quicumque corpus
 mortuum tetigerit, sordidum esse,
 & si is qui tabernaculum tractat,
 post hominis cadauer tactum, intra
 decem dies non purificetur, duabus
 diuersis vicibus, videlicet tertio ac
 septimo die, adhæsurum illi ater-
 nam maculam, & postea ipsum ex
 Israel exterminatum iri: In hac fi-
 gura Deus peccati turpitudinem
 nobis occultauit, tria admodū per
 ænigma demonstrans. Primò quam
 vehementer animam aliquam ode-
 rit in peccato mortuam: Secundo
 quemadmodam illa certo tempore,
 id est, in hac vita, per numerum do-
 narium expressa, purgare se debeat.
 Tertio quomodo si hanc purgandi
 occasionē neglexerit, Regno Dei ex-
 cludatur, & sēpiterna morte affici-
 atur. Cæterū in sacris literis mortē
 sæpenumerò pro peccato poni ani-
 maduer-

maduertendum est. In hac ergo figura
 cadauer animam per peccatum
 mortuam significat, quemadmodum
 enim cadauera hominibus fere hor-
 rori sunt & detestationi. Hinc etsi
 peccatum originale minimum in-
 ter omnia sit in filijs Adæ, ita tamen
 illud infantem turpem horribilem-
 que, ipse vt illam Creator oderit, &
 placito vultu intueri non possit; ef-
 fecto iam videlicet homine filio
 iræ, quemadmodum Diuus Paulus
 ait, id est, qui non solum Deo displi-
 ceat, sed etiam inuisus & reus sit, ob
 infernalem illam maculam, quam
 nisi tempestiuè eluerit, Regno Dei
 eum excludi necesse est. Hinc ergo si
 iam baptismatis vnda ablut⁹ & pu-
 rificatus, in peccatum relabatur, &
 diuina gratia spoliatur, anima illius
 mortem sibi consciscit, & tanto se
 deformiorem reddit, quanto pec-
 catum actuale à propria voluntate
 promanans, & instar infernalis sur-
 culi ab ingrata superbaque malitia
 procedens, ipso peccato originali
 detestabilius est, quod ab aliena vo-
 luntate profluxit. Porrò si anima in
 hoc

hoc miserabili statu ita cōstituta intra præfixū tempus se nō purificet, id est, dum in hoc mundo viuit, sicq; ab abitu suo intercipitur; postquam se videlicet antehac poenitentię vnda purgare non voluit, cum poterat, & cum deberet, tum verò morte æterna plectitur, quæ ideo à Deo constituta & ornata fuit, vt istiusmodi viua cadauera deuoraret ac deglutiret. Armatur tūc supremus ille Iudex gehennam, apparat aquam, ignem, tenebras, & quotquot ei placent creaturas, instruit dico illas horrore, & ingratiā illam suam creaturam affligant, & meritas ab ea poenas exigant, quæ stultè ac malignosè deformem, & abominabilem se fecit, coram oculis diuinæ suæ Maiestatis. Et quemadmodum mors corporea ita corpus & cadauer rodit ac carpit, vt in cineres etiam illud pulueremque dissoluat, ita etiam spiritualis illa mors, quæ in priuatione summi boni consistit, & infernalibus Gehennæ tormentis constat, animam quantum potest carpit atque dissoluit;

quæ

qua quia æternum & indissolubile
 esse consecuta fuit, ideò etiam æter-
 norum suppliciorum capax esse de-
 bebat. Hæc ergo mortis species illa
 est, quam Sanctus Ioannes secun-
 dam appellat, quia videlicet pri-
 mam sequitur quæ à peccato conci-
 liatur, cuius pœna est: nam sicut du-
 plex resurrectio iustorum assignatur,
 altera in hoc mundo, gratiæ
 videlicet reconciliationis, altera
 post hanc vitam, gloriæ ac
 triumphus sempiterni: ita duo et-
 iam pro obstinatis mortis gene-
 ra sunt, vnum peccati in hoc
 mundo, alterum mortis sempiternæ
 in sæculo subsequente. Porrò quem-
 admodum etiam secunda resurre-
 ctio primæ respondet, ita quo-
 que secunda mors primam respicit.
 In secunda resurrectione corpus
 animæ coniungitur, & in secunda
 etiam morte. Coniungentur enim
 reuera ambæ istæ partes, & modò
 longè horribiliore supplicij sem-
 piternis excarnificabuntur. Tunc
 mors possessionem regni sui inte-
 gram tenebit, & cæterum pacata
 erit:

erit: tunc satiata quiescet, & furi-
 bunda illa Tygris fauces suas ali-
 quādo occludet: excarnificans inte-
 rim miserabiles peccatores, qui se-
 per morientur ac semper uiuent, &
 post innumerabile annorum spa-
 tium, & seculorum meriades frustra
 suam stultitiam malitiamque accu-
 sabunt. Et quemadmodum bestia
 gramine & herba assiduò pascitur,
 quæ semel demessa iterum germinat
 atque subnascitur, ita infelices istas
 animas, immortalis iste infernus de-
 glutiet, & insatiabili rostro usque
 & usque deuorabit. Occultauerunt
 etiam veritatem istam veteres Poe-
 tæ, quam cum innumerabilibus alijs
 ex sacris Historijs furati mutuatiq;
 sunt: describentes immanem quen-
 dam Gigantem Tytium, qui in In-
 ferno constitutus:

Hom. O-
 dys. II.

Æn. 6.

Nec non & Tityon, terra omniparentis
 alumnus

Cernere erat, per tota nouem cui iugera
 Porrigitur: rostroq; immanis vultus ab-
 unco

Immortale iecur condens, facundaq; pe-
 viscera, rimaturq; epulis, habitatq; sub al-
 to

Pectore

Pectore: nec fibris requies datur ulla renatis.

Verum quò melius mortis istius fauces, & suburbium huius Aegypti, plenæ Tyrannidis ac confusionis cognoscas, attende paulisper mihi sis, & conflictū illum animæ in peccatis mortuæ, quæ vitæ suæ tempore officio suo defuit, pœnitentia expiari nolint, & tandem in peccatis iniquitatibusque suis intercepta fuit: vide mihi quam anxie emigret, quam terribiliter è corpore ad Infernum proficiscatur.

ANIMA DESPERATA
CORPVS SVVM RELIN-
quens in agone confi-
tatur.

*[Infausta nox, nox noctium nigerrima!
Maledicta nox, funesta nox, obscura
nox!*

*In qua misella ego sacra ex libidine
proseminato corpori coniuncta sum.
Tibi, vili perditæq; coniugi
Ego elegans, ego nobilis & ego Dei
Imago capi innectier; nunc quando lex
Potentior dissoluet hancce copulam,*

A.

Et com-

Et coniugale fœdus hoc diuortium
 Abrumpit, & tormenta me manent mea
 Quæ sempiternum corpori tibi debeo;
 Responde corpus vernium domicilium,
 Si verò lingua & si sono destitueris,
 Fac ut loquatur umbra pro te pallida.

CORPVS.

Quid me vocas? quid me quiescentem excitas.

Obmutui, scis ipsamet, cur me vocas?
 Mecumne confliges? satis superq; ego
 Iam languo, & tuum execror diuortium.
 Alium tibi hostem quare, permitte me
 In pace, vasa colligere fessum mea.
 Quid me vocas? quid me quiescens excitas?

ANIMA.

Pro te doloribus misella emancipor.
 C. Scelestæ, pro me tu? tibi isthac imputa.
 A. Tuæ scelestæ id imputo pro sapia.
 C. Deter sit hanc labem Deus Baptismate.
 A. At vulnerata perstiti atq; saucia.
 C. Sanare vultus istud vnda illa poterat.
 A. In te remanserunt malorum semina.
 C. Euellere ista debuisti negligens.
 A. Poteram fatebor, obstitisses ni mihi.
 C. Tua potius tibi vanitas hic obstiuit.
 A. Tui appetitus obstiterunt improbi.

- C. Isti Ducem te secuti prauum.
 A. Spectavi ego semper bonum, illudque do-
 cui.
 C. Bene consulebas, at nihil agebas minus.
 A. Semper rebellaſti mihi Duci tuo.
 C. Cur non coercebas, Magistra cum
 fores.
 A. Quis te domaret, atque te contunderet,
 Quis apperitus frangeret quaso tuos?
 C. Ratio leones subiugavit efferos.
 A. Oculi tui me vulnerarunt centies.
 C. Voluisti eos patere vanitatibus.
 A. Tuas per aures mors mihi vitam abſtu-
 lit.
 C. Iſtud volebas ipſa, conſenſi ego tibi.
 A. Cum de Deo audirem, tu noxijs
 In ſordibus libidinum iam immerſum
 eras.
 C. Tuum fuit peccata corrigere mea.
 A. Ni tu abnuiffes, corrigere poteram, ſcio.
 C. Nihil abſq; conſenſu ullibi feci tuo.
 A. Quod feci, id in fauorem ego feci tuum.
 C. Poterat docere te ratio quod equum
 erat.
 A. Volebat illa te educari & pascier.
 C. Nolebat appetitibus locum dari.
 A. Terreſtre eras, terra educavi te tua.
 C. Erat illa delicata & a quo lautior.
 A. At noluiſti frugibus te pascier.
 C. Culpa hæc tua, quod non meam corre-
 xeris.

A. Correxisti, at inde debilem te comperi.
 C. Rationis at tanto fui capacior.
 A. Nihil illa te mouebat improbissimum.
 C. Cogere valebas ut Monarcha subditum.
 A. Melius amore quam timore discitur.
 C. Amor ubi nil potest, timor succedito.
 A. Necessitatis sum misera ego tua.
 C. Ut scilicet forem excitatus ad malum.
 A. Nutrire an ergò & alere non debui?
 C. Nutrire me, sed non saginare decuit.
 A. Non ergò amare te scelestum debui?
 C. Non me fouere debuisses molliter.
 A. Quid ergò vis? quid impium sic arguis?
 C. Nullum ordinem atque regulam quod non
 ueras.
 A. Omne hoc ego feci, ut mihi acquiesceres.
 C. Lege hic epus erat, haud opus licentia.
 A. Obtemperare te decebat legibus.
 Quid multa ploro, quid misella conqueror?
 Non ergò litigare tandem desines.
 Non ergò desistes mihi sic obloqui
 Quousq; spiritum commendo tibi meum?
 Semperne ego te sentiam, & tua iurgia,
 Impune semper audiam? quin surge impro-
 bum
 Meum sepulcrum, mors mea, & dolor meus,
 Ruina mea, damnum meum, Infernus meus,
 Iam te relinquo pernicacem ceterum,
 Nec amplius tibi inseri aut iungi volo.
 Discede pernicax scelestum perdidum,

Disce-

Discede sis, viden' ut inferorum aqua,
 Ut ignis, ut tellus, ut aer turbidus
 Sub me cruentum atroxq; bellum suscitent?
 Viden' ut immane & nigrum egerant citta-
 os?
 Viden' ut illa Vermium & serpentium
 Te turba' praestoletur? ecquid ago? ubi
 sum?
 Vbi versor o mei sodales daemones?
 Cohorreo, rigesco, palleo, tremo:
 Quid illud est, vel quis metus me succutit?
 Viden'? Videre nolo, claudio lumina.
 Video furentem, otulatum, & ubique igne-
 um,
 Vultu tremendum, fronte toruum & aspe-
 rum,
 Hostem hostium meorum maximum.
 Video mirantem horrenda, & immanem
 brum.
 Qui scelera vitæ continet mea omnia,
 Versantem & ante non mouendum Iudicem
 Cuncta explicantem, quæ patraui perditæ.
 Ille æquus, imo Iudicum iustissimus,
 Ille omnium rerum potens, nil nesciens,
 Et sicuti par est malè offensus mihi:
 Qui me tremendi fulminis sententia
 Sub ære charontem inam quæ pellet sub stygem.
 Quonam ergo vertar, aut misera quid inuo-
 cem?
 Cælumne? at illud execratur improbam.
 Et unda, & aether, & solum obstitit mihi.

Quidnam ergo agam? pro conditore stant suo
 Omnes creatura: quia hunc videlicet
 Neglexi, & illius minas pessum dedi
 Quia gratia sua & bonis abusa sum.
 Deserta sum, relicta sum, quid spero
 adhuc?

Omnes amici & vniuersi Thesei
 Tergum mihi obuertunt. ita obseruant
 fidem?

Hi sunt amici? hostes, scelesti perfidi,
 Cessabo, nec de cetero clementiam
 Magni inuocatura obstinata sum Dei.
 Sero nimis, tarda enim disco sapere.

Quid sudo? quid gemo? quid agra rugio?
 Oppressa quid meis sceleribus astuo?

O munde si scires meum infortunium,

O munde si statum tuum cognosceres,

O munde si mei mali esses conscius,
 Indesinenter lachrymareris scio,

Nec qui modo es mundus fores de cetero,

Sed mundus atq; puritate purior.

Tua vita lectus ipse, & ipsa regula
 Pra se forent latura poenitentiam

Asperrimam, grauiissimam & rigidissimam.
 O terra, mundus, atq; proposita mea!

Vos deseram? vos nesciam de cetero?

Liceret utinam istis vel in doloribus
 Retinere vitam, abesseq; a poenis meis!

Quid opto multa, quidve frustra hac depre-
 cor?

Widen' ut infernus patenti gutture

- Glutire me atq; deuorare gestiatur?
 Simul ac migrare ex carneo hoc ergastulo,
 Tum mille carnificibus ego prada fuero.
 Abite perdit ac scelesti Daemones,
 Super sum adhuc, & corpus hoc uiuit meum.
 C. Ve ve. A. Recede carnifex, manus fuge
 Ac inferorum te, reconde sub chao.
 C. Ve ve mihi! vix temporis puncto unico
 In me fuisti, & iam voranda quareris?
 A. Expecta, adhuc & fortis & secura sum.
 C. Discede, viuum sum cadauer, emigra.
 A. Mori haud potes quoad simul coniungi-
 mur.
 C. Dirupta nostri sunt amoris vincula.
 A. Ea colligabo rursus, atq; animabo te.
 C. Me putridum ergo cadauer animare vis?
 A. Animare possum ubi mihi ius integrum
 est.
 C. Nullum tibi ius est ubi vermis id habet.
 A. Spera & tibi non deero, adhuc spera mo-
 do.
 C. Hac hora morti destinata est, scis, mea.
 A. Qui moritur, ille sat moritur cito scio.
 C. Bene est male qua moritur & perit cito.
 A. Vbi morabor ex tua domo emigrans.
 C. In inferorum abisso, ubi mala omnia.
 A. An ergo nulla supererit clementia.
 C. Nemo obstinatus dignus est clementia.
 A. Vna moriar sine absq; & absq; tempore?
 C. Quia absq; sine spreueras Deum tuum.
 A. Hunc metuo & illius tribunal horreo.

A. Mortem meretur quisquis hunc timet, haud amat.

A. Tu sic mihi insultas cui vitam dedit.

C. Quam mallem ab Vrso vel Leone barba-
ro

Habitarem, interirem & emorerer semel.

Nunc millies mors perferenda erit mihi.

Damnata cede, & me sinas quiescere.

A. Parce unicum momentum adhuc, parce obsecro.

C. Maledicta cede. A. quid scelestum me pro-
mis.

Maledicta cede, cede prada demonum.

Eccet tibi iam nunc bonum illud peccavi
infelicitium & inconfessum hominum,
qui malè facientes dicunt, Pœnitentiam
faciam, cum mors instabit, *num bonum*
Peccavi omnia expunget; qui bene fa-
cere in id tempus differunt, cum rema-
nere quidem amplius facere possunt: qui
florem ætatis suæ, ac vigorem annorum
carnis & sæculi vanitatibus addicunt, &
tandem canos suos Deo offerunt: qui
vinum adolescentiæ suæ altari Beelze-
bub imponunt, & fæces in IESU Christi
ara constituunt: qui dies suos ad soni-
tū cytharæ inter choros & choreas exi-
gunt; ac in momēto ad inferna descēdūt.
O mur-

DEVOTAE ANIMAE. 119

Omundum! ô mundanos! attolli-
 te mihi paulisper oculos vestros ad
 Cælum, & considerate gloriam
 quam perditis, infernum quem ac-
 quiritis, & infinita crudelissimaque
 tormenta, quæ pretio animarum
 vestrarum coemitis. Absit vt tam
 bonam Cælum lucrificandi occa-
 sionem frustra habuisse, & ea vti
 noluisse videamini. Ne contemni-
 tate consilium, promissa, & minas su-
 premæ illius diuinæ Maiestatis, ne
 videlicet in extrema vestra hora, &
 ultimo vitæ articulo illud vobis
 occinatur, quod scriptum est: *Quia Prover. 6.*
vocavi & renuistis: extendi manum 1. 24.
meam, & non fuit qui aspiceret. De-
sperastis omne consilium meum, & in-
crepationes meas neglexistis. Ego
quoque in interitu vestro ridebo, &
subsannabo, cum vobis id, quod time-
batis, aduenerit. Cum irruerit repen-
tina calamitas, & interitus quasi
tempestas ingruerit: quando venerit
super vos tribulatio & angustia:
Tunc inuocabunt me, & non exau-
diam; mane consurgent, & non inue-
nient me: eo quod exosam habuerint

disciplinam. Comedent igitur fructus
 viae suae, suisque consilijs saturabun-
 tur. Verum secunda ista mors pri-
 ma longè poenofior est, prima au-
 tem turpior, quia videlicet ab hac
 secunda processit: & ideo peccatum
 Inferno ipso abominabilius est,
 quippè cum illius causa sit & iste
 huius effectum: quod foeditatem suam
 non aliunde quam à causa sua tra-
 here potest ac mutuari; quemadmo-
 dum etiam in hac vita penas, & tor-
 menta ideo infamia & ignominio-
 sa inter dū vocitamus, quia videl. ab
 infami & inhonesto fonte profluxe-
 runt. Gladium, rotam, ignem, exce-
 traque supplicia omnia ignominiosa
 interpretamur, quando ob commif-
 sa flagitia, ob designatum furtum,
 rapinas, & hæreses malefactoribus
 fontibusque inferuntur, sublata au-
 tem causæ illius ignominia, ipsa
 quoque ignominiosa non sunt: ut
 si propter fidem aut religionem
 supplicijs multò quam immanif-
 simè excarnificeris; tum enim non
 modo omnis infamia quam maxi-
 mè abest, sed honor etiam, sed

gloria, sed decus adest: quemad-
 modum ipsi Filio Dei, & innu-
 meris alijs Martyribus accidisse e-
 uenisseque videmus. *a in Psall.*
74. conc.
 Vnde Diuus Augustinus ait, non pœnam, sed
 causam Martyrem efficere: ac si
 dicat, Si homo tormenta pro fide
 vera & sincera perpetiatur, ea
 honorifica sunt & maiestatis ple-
 na: verum si ob aliquam aliam
 causam ea perferat, tunc verò
 pœnis afficitur, & sicut reus ac
 sceleratus plectitur. Quibus pla-
 nè efficitur, ipse vt infernus cum *Peccati*
ipso In-
 omnibus suis pœnis atque tor- *farno for-*
dius.
 mentis, cum omnibus ignominijs
 & confusionibus, ne minima qui-
 dem ex parte peccati alicuius
 mortalis ignominiam referat,
 quippè quod inferni causa est, &
 consequenter omnium malorum
 scaturigo. Itaque si etiam illud
 nobis constitutum est vt mortem
 acerbissimam euitare cupiamus,
 quæ secunda est: curabimus reuer-
 tique, vt ignominiosissimam
 ante eitemus, quæ prima mors
 animæ appellatur. Si secundam

qui infernus est intrare nolumus, à prima tempestiue surgendum est, quæ Infernum procreauit. Atque vt vno verbo omnia complectar, si in æternam Aegyptum relegari nolumus, vbi verus Pharaon pœnis & afflictionibus dominatur, è temporali egrediendum est, vbi per sordes & peccatum regnum suum administrat. Modus ergo temporali isthac AEGypto emigrandi vnicus est, oh oculos sibi mortem statuere, & per illius considerationem peccatum in nobis suffocare.

*b Exod.
12.29.*

*Pharaon
Diabolus,
primogenitus eius
peccatum.
Duplex
Aegyptus
spiritualis, peccatum
& infernus.*

b Hebraei tunc AEGypto excefferunt, quando lethali plaga & subitanea morte Pharaonis primogenita perierunt. Pharaon iste diabolus est, primogenita autem AEGYPTIACA Angeli ipsius sunt; vel Primogenitum Diaboli peccatum est, hoc enim primum ipsius operum fuit, primogenitum aut suorum subditorum peccatum similiter est, quia pariter primum illorum opus est. Porro cum sanas de morte cogitationes suscipimus, & per illius con-
templationem

templationem peccatis nos expur-
 gamus, tum verò Primogenita Pha-
 raonis & Aegyptiorum occidimus,
 sicq; per hoc flagellum ex Aegypto
 temporali migramus, seruituri Deo
 nostro in deserto huius mundi, &
 postea civitatis aeternae Aegyptij sup-
 plicijs, in alia parte multò nobilio-
 re regnaturi. Ecce tibi iam nunc
 quomodo à morte corporis ad ani-
 mae mortem transeamus, & quomo-
 do per vtriusque contemplationem,
 in cognitionem irae diuinæ & tur-
 pitudinis peccatorum digredia-
 mur. Age nunc, discamus ex hoc lo-
 co peccatum fugere ac detestari, di-
 scamus ex manibus inimicorum no-
 strorū nos proripere, & vestigijs di-
 uinis insistere, illius gratiam obti-
 nere, quæ verum dominium est, in
 quo anima nostra omnes impetus
 ac tormenta aui & profeminatoris
 ipsius mortis despicit atq; contēnit.
Libera me, & pone me iuxta te, & Iob. 17. 31
cuiusuis manus pugnet contra me, di-
 cebat Iob, quando leuiter tantum à
 Diabolo percussus, & morte, in per-
 sona necessariorum suorum, fuit af-
 fectus

fectus. Desiderabat ergo Amoris
 Diuini securitatem, qui omnes
 mundi vires credebat esse vanita-
 tem. Videamus similiter nos quo-
 modo Diabolus illi se opposuerit,
 quomodo in vno momento filios,
 filias, seruos, stabula, & omnem rem
 familiarem, cunctasque fortunas e-
 uerterit: quo videlicet magnam il-
 lum athletam petitionibus istis
 suis à gradu dimoueret, & inho-
 nestæ telluri affligeret: cum ecce
 tibi ille magnanimus in fineto ia-
 cens collum illi suum porrigebat,
 destitutus iam tum videlicet ami-
 ctu, amicis, & omnibus præsidijs
 humanis, excepta solius Dei gratia
 in qua ipse confidebat, & qua as-
 sistente victoriâ triumphumque re-
 ferebat.

*De tribus inimicis Dei & salutis hu-
 mana, in veteri Testamento præsi-
 guratis.*

COLLOQVIUM LXXIX.

PHIL.

NAE vero ego magnopere mi-
 rer, quod cum mors adeo fe-
 da deformisque sit, nihilo-
 minus